

Thomas Kluge Kunstens virkelighed

27. januar Æ 1. april 2002

Thomas Kluge er i disse år en af Danmarks mest omtalte kunstnere. Nærgående portrætter af Dronningen og andre kendte melder sig straks i bevidstheden, når man hører hans navn. De billeder, der i næste omgang dukker frem på nethinden, er præget af en fotografisk realisme, udført med en imponerede teknisk dygtighed. Stiller man endnu skarpere ind på hans kunst, opleves en isolation af mennesker og ting i mørket, hvor personerne ofte ses i gådefulde og urovækkende situationer. Hermed bliver den bogstavelige virkelighed overskredet i mystiske fortællinger, der har det moderne menneskes råvildhed, ensomhed og rollespil som gennemgående tema.

Thomas Kluges realisme er en magisk realisme. Hos Thomas Kluge viser virkeligheden sig som kunstens virkelighed. Den gør sig imidlertid også gældende på et andet plan. Han opfattes af mange som kontroversiel. Kluges fotografiske realisme, "gammeldags" teknik og inspiration fra barokmestre som Caravaggio og Rembrandt i form af en lys-dunkel kontrast er faldet mange fra det etablerede kunstliv for brystet. De føler, at han er ude af trit med den udvikling i moderne kunst, der har haft som mål at udtrykke sin egen tid i en samtidig og stadig ny stil. Til gengæld har Kluge ofte i medierne ytret sig kritisk om den modernistiske kunst, som han oplever som elitær og selvcentreret. Afstanden til avantgarden markeres også ved Kluges iscenesættelse af sig selv som "Kunstner" med skulderlangt hår, pludderbukser og baretten på sned.

Udstillingen bestod af figurkompositioner, portrætter og opstillinger. Værkerne af "den moderne Rembrandt" - som han er blevet kaldt - satte museets samling af ældre europæisk kunst i relief på tankevækkende vis. På udstillingen, der rummede værker tilbage til 1992, blev der vist 35 malerier - heriblandt de to berømte portrætter af Hendes Majestæt Dronning Margrethe II. Desuden blev der præsenteret en helt ny serie på 11 billeder med titlen "1917+83". Kluge tager her udgangspunkt i et af modernismens gennembrudsværker, Marcel Duchamps udstilling af en pissoirkumme som et kunstværk i 1917, og giver sin personlige kritik af det kunstsyn, der tog sin begyndelse for snart hundrede år siden.

I forbindelse med udstillingen blev der udgivet et katalog på 60 sider med 35 farveillustrationer og en artikel af kunstkritiker Torben Weirup samt et interview med kunstneren ved Nivaagaards Malerisamlings tidligere museumsdirektør Nils Ohrt.